

„Село Върбица м' è отъчество
 Стара Гериловская область;
 Весело мѣсто за орачество
 Была è тамъ българска крѣпость! (5)

Съ лѣсове плодны е' браниш' укрѣжно
 С' цвѣтны веселовидны долины
 С' хълмове наслонны друголюбно
 Виждѣтъ ся ливады красновидны!

Нѣ люта наша сѣдбина черна
 В' рѣкѣ губителскѣ ны хвърлила!
 Мѣчи ны отодавно немилна
 Горко животь è наш' озлобила!

Ханска породица зла татарска
 В' наше пребѣдно владѣе село
 С' Злобѣ сверѣшѣ звѣрскѣ бѣсовскѣ
 Мало разплакал' è и голѣмо!

Имя султанско звѣри носѣтъ!
 Безчеловѣчна дѣла безбожна
 С' неограничѣ власть тѣ творѣтъ
 Отъ цариградскы дворѣ нейспытна!

Цѣлѣ годинѣ тѣмъ робувамы!
 Крѣвь нашѣ тѣй шѣѣтъ немилно!
 Карани силомъ се работимы
 Робство претяшко, много усилно!